

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Mariae Aegyptiacae Ex ea quam Sophronius Episcopus Hierosolymitanus scripta[m] reliquit. Claruit autem hæc Maria, temporibus Iustini Senioris Imperatoris, circa annum Domini, quingentesimum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

internecione deleret. Nerfan cum tota auiditate perituris illis bonis inhiaret, cupiditate caecus ensen arripit: sed vt sublata manu in sacrum illud pectus figere tentauit, protinus ingenti quodam tremore correptus, lapidis instar, immotus permanfit.

At Christi martyr pio oculorum obtutu eum configens: O Nerfan, inquit, vsquequò tua malitia progreditur? Non satis tibi est Christum Saluatorem negasse, nisi in illius etiam seruos mente crudeli, ac truculenta manu inueharis? Væ tibi, væ tibi, infœlix. Quid facies aut quò fugies in terribili illo Dei iudicio; vbi nullus euadendi locus relictus erit? Ille verò his sermonibus nihil permotus, impia mente in proposito scelere perseuerabat, ac stricto ense mortem viro sancto inferre nitabatur: sed tremula manus, nec semel quidem opportunam plagam infligere potuit. At beatus Bademus multis impotentis gladij ictibus tandem concisus, sanctum Deo spiritum tradidit: Nerfan verò, qui cæca mente ad diuitias aspirabat, ijs non modo potitus est, sed debitas etiam, diuersis oppressus malis ac tandem ense malè perditos, pœnas luit. Septem autem eius discipuli, quatuor annis carceris squalore vexati, tandem morte Saborij regis in libertatem restituti sunt.

Nerfan i-
betur inter
ficere Bades-
mum.

Bademus
obiurgat
Nerfan.

Bademus er-
deliter ne-
catur.

Vltio diui-
na in Ner-
fan.

VITA S. MARIAE AEGYPTIACAE EX
ea quam Sophronius Episcopus Hierosolymitanus
scripta reliquit. Claruit autem hæc Maria, tem-
poribus Iustini Senioris Imperatoris, circa an-
num Domini, quingentesimum atque vigesimum
quintum.

C. Baro. 10.
7. Ann. Eccl.

Zosi.

9. Aprilis.

Zosimas
monachus
in signis:Zosimas in
deserto vi-
dens Mariā
eam inse-
quitur.Maria Zosi-
mā post se
clamāti re-
spondet.

Zosimas qui fuit monachorum vnus insigni vitæ sanctitate præditus. cum maioris desiderio perfectionis ex pia consuetudine, prima sacri quadragesimalis die, ultra Iordanem in horrida & inculta deserti loca exiisset, & anachoretarum aliquem sanctitate conspicuum inueniret, à quo verba salutis haurire posset, vidit fortè inambulans, & totus caelestium rerum meditationi intentus, vmbra quasi humani corporis apparentem, concitoque gradu ad partem Occidentis properantem. Qua visione primùm non mediocriter exterritus, postquam se à repentino timore collegisset, & oculorum lumen clariùs in apparentis speciem defixisset, cognouit esse mulierem ardentissimis Solis ardoribus planè exustam. Vnde admiratione pariter gaudio perfusus, celeri cursu eam insecutus clamare cœpit, vt gradum sisteret, & quamnam esset ediceret. Illa verò celerius gradum in interiorē solitudinem inferens, Zosimam venientem fugiebat. Zosimas autem sublato cū lachrymis clamore. Serue Dei, inquit, quid me decrepitem fugis peccatorem, siste gradum, & aliquam misero consolationem impertire. Hæc cum Zosimas multis cum lachrymis & suspirijs peteret, ita vt stridor gemituum concaua conuallium magno reboatu replet: Illa talem promptit de pectore vocem: Abba Zosima, ignosce tuum tam pertinaciter conspectum fugienti, Mulier enim sum, omni corporeo tegumento destituta, quare si desiderato aspectu frui cupis, projice mihi vestimentum quo foemineo pudori consulam.

Zosimas hæc audiens totus tremere cœpit. Quid enim? Cū nūquam ab illa visus esset, no-
men

men
tæ
ra
stinati
spoliā
inqua
ueria
ba
cem
v
dictio
te
obn
bened
tus,
pl
donis
verba
certam
fulus,
treme
pore
Christi
tia
nis
nis
dictus
operat
terra
dic
xi
nos
nister
status
sa
oratio
tus
tum
neris
reat.

men tamen edidit, diuinæ cuiusdam intelligentiæ radijs illustrata. Fecit igitur summa cum festinatione quod iussus fuerat, suoque se vestitu spoliâs terga versus proiecit ei. Illa autem nuda, in quantum potuit, tegens, præcinxit se, & conuersa ad Zosimam, ait: Quid tantum voluisti Abba tolerare laborem, vt mulierculam peccatricem videres? At Zosimas humi prostratus benedictionem postulabat. Illa contrâ pari humilitate obnitens, Abba Zosima, inquit, tibi competit benedicere. Tu enim presbyterij honore suffultus, plurimis iam annis sancto assistis altari, & donis diuinitatis, Christi secreta rimaris. Hæc verba Zosimam magnum in timorem maiusque certamē adduxerūt, prorsus vt totus sudore perfusus, vix intercluso habitu fari posset. Tandem tremens senex: O, inquit, mater spiritualis corporeæ molis vinculis soluta, manifestè in te Christi gratia elucet, quæ puritate mentis micat cæli sidera vincis, benedic, inquam, & orationis tuæ participem me facito. Tum illa importunis sanctissimi tenis precibus victa, dixit: Benedictus Deus qui sempiternam animarum salutē operatur; Zosima respondente Amen; vterque de terra surrexit. Mulier autem: Homo Dei, inquit, dic quæso quæ mens te ad me peccatricem direxit? tamen quandoquidem diuinus te spiritus ad nos adduxit, vt aliquod vili huic corpusculo ministerium exhibeas, expone quæso nobis, quis status sit mundi quomodò Christi in terris sponsa Ecclesia pascitur? Ad hæc Zosimas: Mater, tuis orationibus sanctis pacem stabilem Deus largitus est; sed quæso te vt cum pro vniuerso mundo, tum pro me peccatore Deū preceris, ne tanti itineris mei labor & solitudinis via sine fructu pereat.

Illa

Zosimas
Matia ve-
fumentum
suum proi-
cit.

Matia diu-
nitus docta,
nuit eum
esse presby-
terum.

Zosimas pe-
tit oratio-
nes Matie.

Illam autem respondit: Te quidem sacerdotij honore prælatum pro omnibus orare oportet, sed ne obedientiae virtutem negligere videar faciam quod iubes. Hæc dicens ad Orientem conuersa est, sublatisque in cælum, cum eximia pietatis significatione, oculis manibusque, leni laborum motu in silentio orare cepit. Zosimas verò tremens, defixo in terrâ vultu orationis attentione feruoremque; obstupescerebat: nam quem admodum cum iuramento Deo teste narrabat, cum ei in orationis constantia perseverantem animaduerteret, vidit eam quasi cubitum vnum è terra eleuatam, corporeamque in aëra molem hærentem. Hoc viso ingenti pauore correptus, animo fluctuare cepit, ne fortè oculorum acies fraude alicuius spiritus deluderetur. Cumque huiusmodi cogitationes prævalerent, mulier conuersa ad Zosimam prostratum erexit, & mentem ab anxij cogitationibus hoc modo liberauit: Abba, quid te cogitationes perturbant, quasi spiritus sim, ficta orationis specie te deludens. Certus esto peccatricem me mulierculam esse, attamen sacrosancto baptismatis lauacro tinctam. Fauillam & cinis eadem qua tu carnis fragilitate circumdata Hæc dicens, signo Crucis frontem & labia pectusque munuit, & ait: Zosima Abba, de aduersario Ecclesiae eiusque insidijs liberet nos Deus: nam inuidia eius magnum quoddam detrimentum minatur. Hæc audiens senex rursus se humi stravit, apprehensis pedibus eius cum lachrymis, ait: Obsecro te sanctissima foeminarum, per communem Dominum Iesum Christum, pro quo certamen hoc suscepisti, expone nobis quænam sis, & vnde vel quando, & qua demum occasione vastam hanc solitudinem ingressa es.

Hæc

Mariae corpus, pro feruore spiritus, sursum tollitur.

Hæc eò dicente & cum lachrymis obtestante eleuans eum mulier, sic exorsa est. Vere tanta est, ô Abba tanta inquam scelerum meorum cœditas, vt eam aurès tuæ nequaquam sustinere poterunt. Timeò enim, vt ad primam eorum narratione in pedes conijcies, & horrorem repentina fuga declinabis. Verum tamen vt immensas diuinæ bonitatis opes mecum cognoscas, non dubitabo cum proprij etiã nominis ignominia, omnia, quæ vel maximè ad eius gloriam amplificandam pertinent, nudis verbis prædicare.

Ego, frater Zosima, ex Aegypto oriunda, anno ætatis meæ duodecimo, spreis parentibus, & pio illorum erga me affectu, per summam iniuriam contempto, in Alexandriam abij, ibidemque primum iuuentutis meæ florem, tota libidinis facibus incredibiliter incensa, omnibus expolui, tanta insania, vt quò facilius insatiabili ardori satis facerem, & riuales quam plurimos allicerem, oblatum etiã precium respuerim, & vitam in extrema mendicitate, decem & septem, & eo amplius annos traduxerim. Cùm in his sordibus, miserè admodum polluta, mente pariter & corpore sepulta iacerem, vidi quodam tempore ingentem Lybiorum & Aegyptiorum multitudinem ad mare confluentem, quæ ob sanctæ Crucis exaltationem Hierosolimam transmittēbat. Hic ego, vt quam plurimos in foeda passione libidinis meæ cooperatores inuenirem, per summam impudentiam decem iuuenibus egregio corporis robore me adiunxi, atque vt pro libitu amplexibus meis fruerētur, rogabam, quinimò, repugnantes (horresco referens) impudentissima verborum petulantia, ad nefarios actus sollicitabam, & nolentes ad peccandum miseros

com-

Exponit
Maria, Zo-
zinæ, ante,
acta vitam.

Maria ex
Aegypto
oriunda.

Exaltati
Crucis.

112 VITA S. MARIAE AEGYPTIACAE

compellebam. Heu me miseram, quomodo hu-
tam scedis sermonibus sanctissimas aures tuas,
pater, contaminare praesumo? O immensam
Dei bonitatem, quomodo meae mare illud susti-
nuit iniquitatum luxurias, quomodo terra tante
peccatorum pondere praegravatam non abso-
bit, & in infernum viuentem demersit, quae tam
multas in laqueum induxit animas? neque enim
reliquas impuritates meas singularim exponere
audeo, cum non contenta iuuenibus mecum in
mari & itinere luxuriantibus, alios multos pe-
grinos & ciues ad sceleris mei communionem
pertraxerim. Iam vero cum celebritas S. Crucis
summa omnium festiuitate ageretur, & alij ma-
gno studio pietatis operibus incumbere, ego
ijdem cupiditatis meae furis agitata, omnes vias
modisq; perquirebam, vt animos Christi amo-
re imbutos ad pestiferum mei amorem pertra-
herem, eoq; ebrios in sempiternam pestem &
exitium deciderem. Ecce autem primo diluculo,
cum omnes certatim incredibili deuotionis
studio ad ecclesiam currebant, ego, vt impudens
oculorum desiderium explerem, nequaquam
absolui sed hominum multitudini mixta, gradum
in domum Dei inferre conata sum. Sed vt hora
illa adfuit, qua lignum istud, in quo humani ge-
neris Redemptor pro nobis mactari sustinuit,
exaltaretur ego quamuis maiore virium con-
tione anniterer, (dicto mirum) semper repul-
sam diuina quadam virtute passa sum. Cum que
tertio iam & quarto introitum tentassem, cor-
pusq; aliorum impressione conuassatum, pra-
nima lassitudine vix subsisteret, desperatione
fracta recessi, & in abusu quendam angulam
atrij templi me recipiens, cum mente pertractare
coepi

Non admit-
tatur in tra-
templum,
diuinitus
repulsa.

coep
hibe
dubi
ita co
gena
me r
cul
licul
pare
ma D
dam
pore
gine
lis ob
& pe
ne m
uent
sed fi
cord
bam
aperi
finer
H
aliqu
ita v
tena
petu
me a
sticu
perc
steri
acta
gine
ram
deli

cepi, quare sola ego viuisti & Crucis aspectu pro-
hiberet. Hæc sedulo cogitantem diuinus procul
dubio spiritus inuasit, & scelerum conscientia
ita concussit, vt largissimo imbri lachrymarum
genas pectusque perfunderem. Bone Iesu. quæ
me tunc angustia circumdederant. Flectebam o-
culos nunc hanc nunc in illam partem, si forte a-
licubi spes aliqua vel minima consolationis ap-
pareret: & ecce, video pulcherrimam sanctissi-
ma Dei genericis imaginem, in sublimiori quo-
dam loco erectam: ad quam tota mente & cor-
pore conuersa, supplicem me abieci, illam Vir-
ginem inquam sanctissimam, cuius effigies ocu-
lis obiecta in spem veniæ me prouocabat, orans
& per filium, quem vtero gestauerat, obtestans,
ne me miseram, & dæmonum fraudibus circum-
uentam, & laqueis illius constrictam despiceret,
sed filium placatum redderet, cuius ego miseri-
cordiam exorare indigna essem. Insuper insta-
bam, vt aditum mihi ad viuificæ Crucis lignum
aperiret, atque eius virtute facinora mea expiari
fineret.

Hæc ego dum multis cum lachrymis orarem,
aliqua protinus menti tranquillitas reddita est,
ita vt noua quadam concepta fiducia introitum
tentauerim, eumque tunc facilem habuerim. Im-
petu enim comprimentis turbæ sublata, inueni
me ante sanctissimum illud Crucis lignum con-
stitutam, è quo incredibilem suauitatis odorem
percipiebam, & omnia redemptionis nostræ my-
steria, miro cum gaudio in eo cõtemplabar. Per-
actâ autem oratione, rursus me ad Virginis ima-
ginem recepi, ei que tantum bonum, nixa in ter-
ram genibus, acceptum retuli. Tu dicebam, ô fi-
delissima peccatorum aduocata, preces meas

Imporat
suffragia be-
atissima Vir-
ginis Mariæ.

Admittitis
in templum
post imple-
ritum Vir-
ginis auxili-
um.

Iterum im-
plorat pa-
trrocinium
Virginis.

Percipit Eu-
charistiam:

47. annis de-
git in soli-
tudine.

non repulisti, tu aditum mihi ad filium tuum a-
peruisti. Et nunc, o Virgo sanctissima, iterum re-
spice me oculis misericordiae tuae, & certissimam
viam ostende, qua sine errore ad portum salutis
peruenire queam. Hac aliaque in eandem sen-
tentiam oranti, vox protinus reddita fuit: Si Ior-
danem transferis, illic optatissima pace frueris.
Hac voce statim excitata coepi derigere gressus
quod nesciebam, & primum templo egredienti,
vir quidam pius eleemosynam trium nummo-
rum obtulit, quibus tres minutos mihi panes co-
paravi, rectaque ad Iordanem contendi. Moxque
pedibus & facie in ipso fluuio lotis, facta sum
diuinorum mysteriorum particeps in S. Prae-
toris oratorio: deinde modico pane & haustu-
lae perexiguo, corporis viribus utcumque refe-
ctis, transmissa Iordane vallata hac eremum ingressa sum,
in qua annis septem admodum & quadraginta habi-
to, praestolans in silentio & spe, salutare Dominum
mei Iesu Christi, qui saluos facit contritos corde.

Hac audiens Zosimas, obsecro te, inquit, tanta
solitudo tantaque vitae austeritas, nullos tibi cer-
taminum labores peperit? Hic Maria grauissimi
ab imo pectore rursus trahens suspiria, respon-
dit: Abba Zosima, haec tua vox ingentem mihi
formidinem affert: nam si velim, quae sustinui
pericula, ad memoriam reuocare, timeo ne non
me nouo certamine aggrediantur, vel certe acer-
bissimos dolorum aculeos ad mentem reducant.
Sed tuis tamen confisa suffragiis non grauabor
ea exponere, tuoque desiderio facere satis. An-
nos decem & septem continuos, in hoc deserto,
cum feris & indomitis cogitationum bestiis ex-
egi: assiduum cum prauis cupiditatibus bellum
gerens. Nunc mihi praeteritorum ciborum affluentia
in me.

Gratissima
tentationū
infestatio-
nes.

in mentem veniebat, & condimentorum varie-
tas ac vini suauitas. Nunc nefanda dæmonum ca-
rica in auribus quodammodò resonabant. Nunc
verò insidiabantur mihi fornicationum mearū
cogitationes, tanta importunitate, vt instar ignis
omnia populantis, cordis viscera deuastarent, &
ad perniciosā desideria vel nolentem impelle-
rent. Rigabam assiduo lachrymarū imbre genas,
manibus pectus vulnerabam, ac de pristino ad-
uocatae meae auxilio egregiè confisa, in precibus
ac lachrymis persistebam, donec tandem post tē-
pestatē tranquillitas rediret, & insperato sapē
gaudio me perfunderet. Has luctas, hæc certami-
na, annos decem & septem sustinui, vitam intē-
rim solis herbarum radicibus sustentans. Vesti-
menta autē, quibus Iordanē trāsgressa sum, putre-
dine cōsumpta, nudā me reliquerūt, & omnibus
aëris iniurijs expositā destituerūt. Neq; tamē di-
uina bonitas ea calantitate passa est me cōsumi,
sed ab omnibus & animæ & corporis periculis
eripuit, prorsus, vt quoties pericula diuina gra-
tia transacta ad memoriā reuoco, incredibili &
caelesti planè gaudio perfūdor, & indubitata spē
futurorū bonorū mirificè confirmor. Iā verò ci-
bus potusq; ac vestimentū, nō aliud mihi est quā
verbū Domini: quoniā nō in solo pane viuit ho-
mo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.

Mira victus
parsimonia.

Matt. 4.

Zosimas cū eam diuinarum scripturarum
testimonia proferentem audiret, Legebāsne, in-
quit, psalmos vel alios scripturæ libros? At illa:
Neque hominem alium præter te, neque bestiā
vllam, vel aliud omninò animal vidi. à primo
die solitudinis meae. Literas verò didici nunquā,
neque alium legentem vel psallentem audiui:
sed verbum Dei semper viuens, omnem hominē

H 2

docet

docet scientiam. Ecce tibi o Zosima, vitam meam
ecce peccatricem, ecce immensam Domini boni-
tatem & gratiam, qua me ex ipsis mortis & in-
ferni faucibus eripuit, & in loco spatiofo consti-
tuit, & nunc rogo te, incessabiliter dignare orare
pro me peccatrice apud Dominum. Dum hoc
modo finem dicendi Maria faceret, Zosimas la-
chrymas fundens genua in terram fixit, & Deum
in cunctis his mirabilibus benedixit. Illa autem
ad Zosimam, Vade, inquit, in pace ad monaste-
rium, & vespere sanctissimi illius diei, quam no-
ta recolat Ecclesia in memoriam vltimae illius
coenae, in qua Christus sacrosanctum corpus &
sanguinem suum exilij nostri solatium instituit
ad me reuertere; vt eadem mysteria de manu tua
percipiam, quia hucusque ab eo die, quo ijs in o-
ratorio Praecursoris, me iterque meum munus
particeps fieri non merui. Vade igitur & Iohanni
Abbati edicito, vt sibi suoque gregi attendat
curet summa diligentia ac studio, vt collapsa
non nihil pietatis fundamenta restaureret. Haec di-
cens vultum conuertit, & cursu admodum velo-
ci in interiorum solitudinem festinauit.

**Nouit mo-
nasterij se-
creta.**

**Maria velo-
citer redit
ad solitudi-
nem.**

**Zosimas re-
dit ad mo-
nasterium.**

Zosimas autem audiens eam spiritu prophetae
reuelare, nona admiratione percussus
humili se prostravit, & pedum eius vestigia sum-
ma cum reuerentia exosculatus est: ac gratijs, di-
more, Christo persolutis monasterium repeti-
uit, neque vlli mortalium res admirandas aper-
ruit, sed suspirabat quotidie ad anni vertentem
cursum, vt iterum suauissimae illius foeminae
frueretur colloquio. Vbi autem sacra ieiuniorum
tempora aduehissent, vespere Dominicae coena
sumptis secum preciosis corporis & sanguinis
Domini mysterijs, ad Iordanem abiens, sancta
illius

illius
mis
ret n
conf
allac
la su
que
Illo
tius p
lum
ille f
tulic
cacio
Hi
lentic
eum
teann
prius
solitu
iulan
uelle
iteru
talem
enim
erat d
exani
te cor
infus
que l
ccepi
agita
dem
foder
tigari
vt sue

illius aduētum aliquamdiu cum multis lachry-
mis prætolatus est. Cumque tristissimas nece-
ret moras, coepit varia cum animo suo agitare
consilia quomodo Iordanem transmitteret, vt
allata ei mysteria traderet. Hæc eo cogitante il-
la superueniens signo Crucis aquas muniit, eas-
que (mirum dictu) siccis plantis inambulauit.
Illo autem stupente, & tantum miraculum attē-
tius perpendente, Maria petiuit, vt fidei Symbo-
lum & Dominicam orationem recitaret. Quod
ille fecit, eoque expleto illa pacis osculum ob-
tulit & viuifica, cum admiranda pietatis signifi-
catione mysteria percepit.

His peractis, tria grana ex allata per Zosimam
lenticula extremis digitis proprio ori inculit, &
eum quidem à se dimisit, cum mandato vt redeū-
te anni tempore remearet: illa verò eadem qua
prius virtute Iordanem transiuit, & ad intimam
solitudinem properauit. Zosimas autem flens e-
iulansque, magno cum animi dolore ab illa a-
uellebatur: atque transacto eiusdem anni cursu
iterum illam, vt iussus fuerat rediens, inuisit: sed
talem, qualem sperabat, minimè inuenit. Cùm
enim ad locum, qui in torrentis similitudine fu-
erat designatus, venisset, cōspexit procul corpus
exanime, manibus pedibusque ad Orientem ri-
tè compositum. Tunc pius senex lacrymis totus
infusus, orbitatem suam deplorare, largissimo-
que lachrymarum imbre sanctæ pedes lauare
coepit: deindè huc illuc circumspiciens consilia
agitare, quomodo corpus terræ redderet. Et qui-
dem inuento ibidem quodam ligno, sepulcrum
fodere tentauit, sed ieiunio & longa itineris fa-
tigatione exhaustus in vanum laborauit, prorsus
vt sudoribus madefactus & nimia lassitudine
oppres-

Maria iterū
ad Iordanē
venit & cru-
cis edito si-
gno supera-
quas ambu-
lat.

Percepit sa-
cra myste-
ria.

Maria iterū
abit in inte-
riorem so-
litudinem.

Zosimas in-
uenit eius
corpus ex-
anime.

118 VITA S. MARIAE AEGYPTIACAE
oppressus, vocem suam cum lugubri eiulatu at-
tolleret, supplexque à Domino peteret, ut op-
pem nequicquam laboranti adferret. His autem
in angustijs pariter & oratione constitutus, vi-
dit respiciens ingentis formæ leonem corpori
astantem, plantasque mirabili obsequio lam-
bentem. Et primò quidem eo viso non me-
diocriter exterritus toto corpore contremuit,
moxque vndique se Crucis signo confirmans, a-
nimum à repentino pauore collegit, ac blandis
moribus ferociam immanis feræ leniens, quan-
doquidem, inquit, à DEO te missum esse non du-
bito, ut huius DEI famulæ corpus terræ mande-
tur, exple opus officij. iussusque corpus sepeli.
Vix hæc effatus erat, cum leo terram vngulis fo-
dere, foueamque corpusculo aptam compone-
re, ac sanctam illam in cælis tum triumphan-
tem manifestè honorare cœpit. Senex verò eo
spectaculo mirificè exhilaratus corpusculum
cum hymnis & orationibus, astante leone terra
mandauit. Deinde recedunt pariter, leo quidem
in interiora solitudinis mansuetissimæ ouis in-
star; Zosimas verò benedicens & glorificans
DEVM, cœnobiū petijt, fratribusque stupen-
da DEI magnalia narrauit, ac tandem centenari-
us, soluta mortalitatis compage, ad Dominum
migravit: gratia Domini nostri IESU CHRIS-
TI, cui cum Patre & Spiritu sancto laus
est & gloria, in omni seculorum
æternitate. Amen.

Zosimas vndique se crucis signo confirmans, animum à repentino pauore collegit.

Leo fodit Mariæ sepulcrum suis vnguib.

Zosimas eam sepelit.

Zosimas centenarius moritur.

P R A